

Forfatter: Udrag fra Det høie Spil

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 12.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296367082784/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

skulde jeg aldrig komme i stor Trang for Penge, sagde han. Det maa jeg da engang forsøge.» Han løe og vendte for. Spøg hver Dukat tre Gange og gav Verten dem, som forundret saae paa denne Øvelse, og tænkte allerede paa at sende Bud efter Vagten for at sætte den Ietsindige Yngling i Gjeldsfængslet; thi der saae heelt misligt ud med Betalingen. »I skal faae hver Skilling jeg har – sagde Holger – Resten faaer I have tilgode til jeg bliver rüg igjen.« Nu vendte han ogsaa sin Halvskilling tre Gange og vilde give den til den forskrækkede Vert; da gled et Guldstykke ud af hans Haand paa Bordet, og Halvskillingen havde han endnu. »Ja saa! – tænkte Holger – saa havde min Fader dog Ret. → Han blev ved at vende Halvskillingen saa længe, og der drattede en Dukat ud af Haanden paa ham efter den anden, til Verten var til Takke betalt. »I har en ganske egen Maade at tælle Penge ud paa – sagde Verten – jeg troer I ryster dem ud af eders Ærme.« »Jeg troer det næsten med,« sagde Holger, og gjerne havde nu Verten, som mærkede Hemmeligheden, givet tidobelt saa stor en Sum for den velsignede Halvskilling, hvis vidunderlige Ynglekraft nu Ynglingen kjendte. Holger glemte heller ikke at putte den i Lommen, og tog hastig Afsked, for ikke af den misundelige Vert at blive anklaget for Trolddom og maaskee hængt eller stegt inden Aften.

Nu gik Reisen videre fort hvorhen Lunet eller Gangeren vilde, og ingensteds savnede han lystige Selskabsbrødre og gjæstfri Modtagelse; thi han havde faaet saa stor en Færdighed i at vende sin Halvskilling, at han, uden at Nogen saae hvordan det gik til, kunde tælle saa stor en Sum ud af Haanden paa engang, som Enhver forlangte. Men denne Tællen gik saa ofte paa, at han tilsidst blev kjed deraf. En Dag kaldte han paa sin Rudekrægt Jochum og lærte ham Konsten: »nu er du min Skatmester – sagde han, og kastede Halvskillingen hen til ham – du skal ikke knibe paa Skillingen; os kun Penge ud som Sand, og sæt selv saa meget overstyr, som du lyster!« Hvad holdier jeg den Dagdriver for – tænkte han – naar jeg selv skulde have nødig, at gjøre Guld.

Jochum havde altid tilforn været en ærlig Karl, og det gik godt i nogle Dage med hans ny Limbede; men tilsidst blev Fristelsen ham for stor, og han sagde til sin Herre: »tag jer Lykkeskilling selv i Forvaring, ellers løber jeg vist bort med den engang; jeg har allerede et Par Gange været paa Veien dertil.« – »Sladder! – sagde Holger, – du er en ærlig Karl, og løber ikke bort for en Halvskilling, veed jeg.« Men en